

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΗΛΗ ΕΚΡΕΤΟΥ ΦΥΛΑΞΥ

ΛΕΡΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 56

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΑΚΑΡΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Ἐλησμώνησεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ὁ καυμένος ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἓνα πνεῦμα ποῦ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ παρουσιάζεται καὶ νὰ χάνεται, ὅταν θέλῃ, δὲν εἴμπορεῖ ποτὲ νὰ πιασθῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκοπίας πολὺ ἡ βασιλικὴ οἰκογενεῖα διὰ νὰ καταπραῖνῃ τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως καὶ νὰ τὸν παρηγορήσῃ μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι ὁ πρίγκιψ Ἰωάννης θὰ ἦτο τὸ ωραιότερον παιδί τοῦ κόσμου.

Τὰ χρόνια ἐπέρασαν καὶ ὁ διὰ δόγος τοῦ θρόνου Ἰωάννης ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινεν ὠραίος, κομψός, καὶ ἔξυπνος ὅσον κανένα ἄλλο παιδί, ἀλλὰ καὶ τόσον κακόσ, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος ἐρεῖγε πριγκίπος, ὅταν τὸν ἐβλεπε.

Τὴν ἔξυπνάδα του τὴν μετεχειρίζετο διὰ νὰ κοροϊδεύῃ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ δὲ πλέον ἀγαπημένα του παιγνίδια ἦσαν νὰ φονεύῃ, ὅ,τι ζῶα συναντοῦσε εἰς τοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας καὶ νὰ βασανίζῃ τοὺς ὑπηρετάς καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ἓνας ζητιάνος ἐξήτει ἐλεημοσύνην ἀπ' αὐτόν, ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀκαρδὸς τοῦ ἔρριψε μίαν πέτρα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ἐγένεσε αἵματα.

Κανένας δὲν ἐτέλμα νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ ὅταν αὐτὸς ἐβγαίει περιπάτο εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ περνοῦσε πολὺ γρήγορα σὺν ἀστρπῇ μετὰ τὸ μικρὸ ἄλογόν του, τὸ ὅποιον ἐκακομεταχειρίζετο ἐπίσης φοβερά, τὰ παιδιά ἔτρεχαν νὰ φύγουν σὺν τὰ ἐπλησίαζε κανένα διάβολος.

Ὁ πρίγκιψ Ἰωάννης ἦτο κατηραμένος, καὶ οἱ κατάρεις ποῦ ἄκουε νὰ τοῦ ἔρχωνται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ βασιλείου, τὸν ἔκαμαν ἀκόμη περισσότερο κακόν.

Ὁ βασιλεὺς τὸ εἶχε ἐντροπῇ ποῦ τὸν εἶχε παιδί ἢ ὠμορφία δὲν τὸν παρηγοροῦσε καθόλου καὶ ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία ἦτο γυναίκα ἀγαθὴ καὶ καλὴ, ἔκλαιεν ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ βασίλισσα, ἄλλοτε τὸν ἐμάλωνα μετὰ καλὸν τρόπο, ἄλλοτε τὸν συνεβούλευε διὰ νὰ τοῦ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά του. ἀλλ' οὔτε οἱ συμβουλές, οὔτε τὰ χάδια τῆς κατῳρθωσαν νὰ συγκινήσουν τὴν σκληρὴν καρδίαν τοῦ πρίγκιπος. Τόσον σκληρὸς καὶ τόσον αὐθάδης ἦτο, ὅπου μίαν ἡμέραν ἢ μετῆρα του ἠναγκάσθη νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ μπροστά τῆς.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ βασίλισσα δὲν ἐβγαίει ποτὲ ἀπὸ τὰ δωμάτια τῆς καὶ δὲν πήγαινε εἰς τὰς ἐστίας τῆς αὐλῆς. Οἱ κυρίες τῆς τιμῆς τοῦ κάου μετεχειρίσθησαν ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τὴν διασκεδάσουν δὲν κατῳρθωσαν τίποτε.

Μία νύκτα ὅπου ἡ βασίλισσα ἦτο περισσότερο στενοχωρημένη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ ἔμνε σθηριγμένη ἐπάνω εἰς τὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονίου, εἶδε ἓνα μικρὸν φῶς, τὸ ὅποιον ἐπαίζεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐπλησίαζε τὸ μπαλκόνι τῆς.

Ἀμέσως, ἐσκέφη ὅτι θὰ ἦτο καμμιά Μοῖρα, ἡ ὁποία ἤρξατο νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἡ βασίλισσα ἐπληξέ τὰ χερίά τῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἱκετεύῃ τὴν ὀπτασίαν:

— ὦ! Μοῖρα, παντοδύναμη, Μοῖρα, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὸ κακὸ ποῦ με σκοτώνει! Δόσε καρδίαν εἰς τὸ παιδί μου!

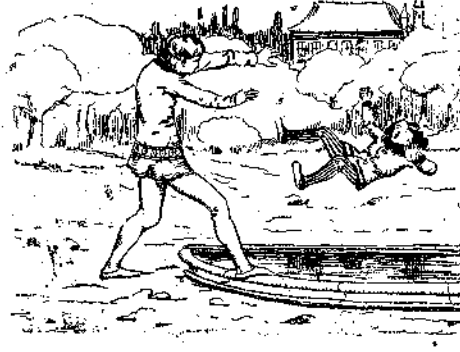
Τὸ φῶς ἐπλησίαζε περισσότερο τώρα. Ἐξάφνα ἐσβυσε καὶ τὸ μπαλκόνι ἐφωτίσθη ὡσάν νὰ ἦτο καμμιά ἐστία.

Προτοῦ ἡ βασίλισσα συνέληθ ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς, εὐρέθη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ τὸν νάνον, ὁ ὅποιος ἐφόρει τὸν κατακόκκινον μανδύαν του.

— ὦ, δυστυχισμένη καὶ ἀηλιτισμένη βασίλισσα, τῆς λέγει ὁ νάνος, ἤκουσα τὴν παρακλήσιν σου, ἐμέτρησα τὰ δάκρυά σου καὶ εἰς τὸ τέλος σὲ λυπήθηκα!

Ἐνας ἐυλοκόπος γονατιστὸς παρεκάλεσε τὸν βασιλέα ὁ ἐυλοκόπος αὐτὸς ἤμουν ἐγὼ, εἶπε ὁ νάνος.

— Σὺς, βλέπεις τὴν εἰκόνα μου εἰς τὸ νερό; εἶπεν Ἰωάννης ὁ Ἀκαρδὸς. Σοὺ ἀρέσει; — Μάλιστα, πρίγκιψ! — Σοὺ τὴν χαρίζω! καὶ μετὰ ἓνα σπρώξιμόν ὁ Σίγρος εὐρέθη ἐντός τῆς δεξαμενῆς.

Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου, πρίγκιψ, εἶπεν ἓνας νάνος.

κακομεταχειρίζετο ἐπίσης φοβερά, τὰ παιδιά ἔτρεχαν νὰ φύγουν σὺν τὰ ἐπλησίαζε κανένα διάβολος.

E. MOUTON

ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Βρρρρ! άμέσως έφύσησε ένας δυνατός άνεμος, ο οποίος έκαμε να πηδήσει το πλοίο. Ένόμισα, ότι το πάν έτε- λείωνε' είπα το Πάτερ ήμών.

'Αλλ' αίφνης βλέπω τα πανιά του πλοίου να σχίζονται εις χίλια κομμάτια' το σκάφος έσπρώχθη απότό- μως και έταλαντεύθη επάνω 'ς τα άφρισμένα κύματα ως φλοιός καρ- ρυδιού' εύτυχώς όμως το σύννεφο πέρασε και έτσι έσώθη.

Μόλις ήρχισα να συ- νέρχωμαι εις έμαυτὸν και ο ναύτης άφησε το τιμόνι:

— Καπετάνιε, μου λέγει, κρατήσατε την βόδα' εγώ πλέον δεν είμπορώ' είμαι πολύ κουρασμένος!...

Μίαν ώραν αργότερα, αγαπητέ μου φίλε, εί- μουν το μόνον ζωντανόν όν επί του καταστρώ- ματος του πλοίου μου!»

'Εδώ ο πλοίαρχος έσταμάτησε' και άφησε την κεφαλήν του να κα- ταπέσει ήρέμα επί του στήθους του' επί τινος στιγμάς έμεινε σαυτήν την θέση, με τα μάτια γουρλωμένα. Εις το βλέμμα του διακρίνετο τόση λύπη και τόση ά- πογοήτευσis, ώστε δεν είμπορεσα να κρατήσω μίαν κραυγήν.

— 'Α, μου λέγει ο πλοίαρχος, έχετε την καρδίαν ευαίσθητόν, σεξ! Ναι! ήτο χρισ- μωτάτη στιγμή δι' έμε ή στιγμή εκείνη, και άνευ της προστασίας της Καλής μου Μητρός, της Υπεραγίας Παρ- θένου, ής το όνομα δεδοξασμένον εις τον αιώνα των αιώνων, εγώ τόνρ θα εδριακόμουν..... Ξεούρετε..... εκεί από κάτω, να κάμνω παρέα με τα ψάρια, ή ίσως ίσως εις το στομάχι κανενός καρχαρίου.....

Όταν εύρέθη μόνος μεταξύ ούρανού και γης, με τους δύο αυτούς νεκρούς για συντροφιά μου, όμολογώ ότι τα έχασα, εσάστια πολύ και δεν ήξευρα πού κλά-καλά εύ- ρισκόμουν. Είχα λησμονήσει το πάν, και όταν ανέλαβον την σκέψιν μου, ένόμισα, ότι εζύπνησα από κάποιο όνειρον τρο- μακτικόν.

'Εβλεπον τα σώματα των δύο νεκρών παρα τους πόδας μου, και, πράγμα παράδοξον φίλε μου, δεν άπεράσιζα να τους ρίψω εις την θάλασσαν. Άν και τους έβλεπον άπο- συνταθειμένους και παραμορφωμένους, ήσαν όμω ήσαν ανθρώπινα πλάσματα και έλυπούμην να στερηθώ της συν- τροφίας των. 'Επί τέλους ή ανάγκη με έκαμε να παραβιάσω το αίσθημα και τους πέταξα 'ς τη θάλασσα.

Η πρώτη νύκτα της μοναξιάς μου έράνη πολύ σκληρά και δεν έβλεπα την ώρα να περάση.

Ο ούρανός ήτο μελγχολικός' ή σελήνη πότε εφαιίνετο και πότε εκρύπτετο όπισθεν από τα νέφη. Οι καρχαρία ήκο- λούθουν το πλοίον άδίκκοπν. Όταν άνήρχοντο μέχρι της επιφανείας του πλοίου, έδλεπέ τι; να φωσφορίζουν τα δόντια τους καθώς ή φω-λά! 'Ημουν σκαρφαλωμέ- νος διαρκώς' επάνω εις την βόδα, διότι έκατα- λάμβανα, ότι μίαν στιγ- μήν άν την άφηνα, θα πήγαινα χυμένος. Ο θάνατος με έτραβούσε, μου εφαιίνετο, ότι ά- κκουα τους ναύτας να μου ψιθυρίζουν:

— Καπετάνιε! Κη- πετά-ιε!

Το πιστόλι μου εύρί- σκετο επί του πάγκου γιομάτο το χυθάνομην εκεί, αλλά δεν έτολ- μούσα να το κυτιάζω' εάν το ήτένικα, δεν θα είμπορούσα να άντι- στασθώ εις τον περ- ρασμόν.

'Επί τέλους, ή ήμέρα ήρχισε να ύπορώσκη και το φως του ήλίου μου απέδωκε ό την ψυ- χραιμίαν. Έσκεπτόμην διά το πτωχόν μου πλοίον.

— Εάν αποθνήξω, είπόν εις τον έαυτόν μου, ή «Παναγία», θα εξακολουθήση τον δρό- μον της, ώσαν κανένα άψυχον σώμα, έως ότου ο άνιμο; την σπρώξη επάνω εις κανένα βρά- χν ή μάλλον έως ο ου συλληφθή από καρμλιαν

'Ελληνικήν ή Μαλ-έξικην φελούκαν και οδηγηθή ως λάφυ- ρον διά να διαμελισθή εις τεμάχια ή να πωληθή εις κανένα ναυτικόν του γλυκού νερού! Όχι, ποτέ! Η θα αποθάνω διχ της βίας, αγαπητόν μου πλοίον, ή θα σε επαναφέρω εις τον λιμένα της Μασσαλίας! Είνε αληθές, ότι είμεθα ακόμη πολύ μακριά, αλλά θα ίδουμε!

'Εγνάτισα, ύψωσα τους όφθαλμούς προς τον ούρανόν και προσπυχήθη εις τον Θεόν επάνω-κάτω ως εξής:

— «Πάτερ μου, εάν απευθύνωμαι σπανίως προςΣε, μη νομίσητε ότι λησμονώ τον σεβαμόν, τον όποιον Σας όρείλω. Το έκαμα διότι ως δυστυχής και άμαρτω- λός όπου είμαι, Σας έχω πολλές φορές βαρέως δυσταρεσθήσει. («Επεται συνέχεια)

Μόνος μου άρπαξα την βόδα του τιμόνιου

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου).

— Αύτη δεν είναι από το Παρίσι, είπεν ο Σιδηρό- συρμας, όταν συνήλθε. Μόνον εγώ είμαι Παρισινός, και όνομάζομαι 'Ανατόλιος Γριλουάρ ή άλλοιώς Σιδηρό- συρμας. Και σεξ, κύριε ζυμωτή; χωρίς να σας προσ- βάλω, πως ζυμώνετε τόσο μακριά από το Παρίσι; Και οι ώραιτοι εκείνοι; χωροφύλακες τί κάμνουν;... Μήπως είσθε παρασημοφορημένος και σας προσφέρουν τας τιμάς;

— Μή με ύδμιλείτε δι' αυτό, είπεν ο άρτοποιός. 'Εγώ ήλθα να ελευθερώσω τους σκλαβωμένους λαούς!...

— Πώς αυτό; είπεν ο Σιδηρόσυρμας; πιαραγμένος.

Ο ζυμωτής ήθελε να άπαγήση, όταν οι δύο 'Αυδιανά- κηδες έκαμον επέμβασιν' δεν ήτο καιρός δια φλυαρίας και

ελευθερώσουν την πατρίδα μου από τον ζυγόν των Τούρκων, θα μάς δώσουν μέρος και κρεβάτια δια να κοιμηθούμε και οι τρεις. 'Εγώ θα κοιμηθώ γάμω, κάτω από τα άστρα και ίσως θα χρειασθής και σύ, αδελφέ μου, να κάμής το ίδιον... Την δε Λειλά θα την σκεπάσωμε με τίς κουβέρτες, πού θα μάς δώσουν οι στρατιώται.

— Θα προσπαθήσω και εγώ να κάμω το ίδιον, είπεν ο μουτσος' αλλά να βρούμε άμέσως μέρος δια την Λειλάν, διότι είναι κουρασμένη. 'Αλλ' επίσης πεινά και αύτη και ήμεξ.

— Θα φάμε;..... 'Α, φίλε μου, το παρακάμνεις, πα- ραπολλά ζητάς. Και εγώ επίσης πεινά και νομίζω πως και το στομάχι μου δεν είναι πεινά γεμάτο από το ίδικό σου...

— Παναγία μου! είπεν ο Σιδηρόσυρμας.

— 'Αλλά μου είπαν οι στρατιώται πως τα πρόφια είναι όλιγον σπάνια και ότι σχεδόν δεν είμπορούν να τρέφουν ά- χρηστα στόματα. Θα έχωμεν ψωμί αύριον, εάν το κερδι-

'Εκ της ιστορίας του Βαλκανοτουρκικού πολέμου (Γερ. Βάκου) Το στρατηγειον της 'Ησείου εν Κανέτα: 'Ο Διάδοχος Κωνσταντίνος, οι πρίγκιπες και οι: Δουβρανής, Λεβίδης και Στάκος.

άνοησίας, αλλά έπρεπε να γίνη το ψωμί, ή άλλοιώς!... Ο άρτοποιός εσήκωσε τους ώμους, ανεστέναιζε, έμουργούρισε κάτι τι και άρχισε να ξαναζυμώνη το ζυμάρι λέγων εις τον Σιδηρόσυρμα: «Αργότερα, αργότερα!»

Και τότε ο μουτσος μαζί με τον Μανωλιόν και την Λι- λάν, οι όποιοι έβλεπον όλα αυτά με μεγάλην άπορίαν, με- τέβησαν εις το στρατόπεδον δια να ζητήσουν κανέν μέρος δια την Λειλάν και εάν ήτο δυνατόν κάτι τι δια να φάγουν.

Ο Μανωλιός ώμίλητε τότε με τους στρατιώτας και έπειτα χαρούμενος εύρίσιν εις τους συντρόφους του και τους είπε:

— Σταθήτε! οι αδελφοί μου 'Ελληνες, πού ήλθαν να

σωμεν.....

— Ω, ω! Δεν έχει καθόλου ω, ω! Δέσε την κοιλιά σου σφιγ- κτά και περιμένε να φέξη, διότι λείπει και το άλευρι και οι άρτοποιοί....

Ο Σιδηρόσυρμας θα ώμιλούσεν, αλλά εκρατήθη.

— Και αυτοί οι άρτοποιοί πού είναι, δεν έχουν καλήν θέ- λησιν. Έχουν ένα καλόν άρτοποιόν, δεν είναι όμως 'Ελλην, και το ζήτημα της ελευθερίας των λαών είναι δι' αυτόν ασή- μαντον' είναι δε αναγκασμένοι να τον φυλάττουν δια να μη τὸ σκάς ή να μη φάγη τον φουρνόν του όλόκληρον.

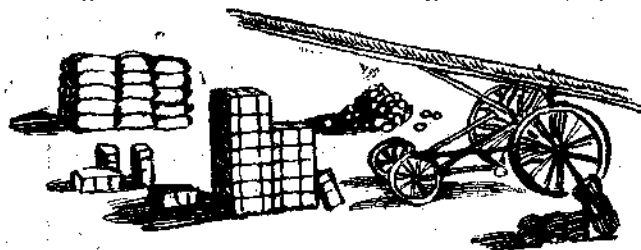
(«Επεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Άραπιά μου άημια,

Ἡ μαγική μας εἰκὼν εἶναι ἰχνογράφημα ἐνὸς λοχίου, ὁ ὁποῖος εἶχε πολεμήσει εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον κατὰ τῶν Βουλγάρων. Εἰς μίαν μεγάλην μάχην ἔπαθαν πάλιν πανωλεθρίαν οἱ Βούλγαροι καὶ τὸ ἔβαλαν στὴ πόδια διὰ νὰ σωθοῦν, ἀφήσαν δὲ ἄλλας τὰς ἀποθήκας τῶν τροφῶν τῶν ἀπὸ τὴν βίαν τῶν. Τόσα πολλὰ δὲ ἦσαν τὰ τρόφιμα αὐτά, ὥστε ἐπειδὴ δὲν τὰ ἐχώρουν τὰ σπιτία τοῦ μέρους ἐκείνου, τὰ εἶχαν ἀπλώσει στὸ κάμπο καὶ τὰ εἶχαν σκεπάσει μὲ μου-

σαμάδες. Ἐκεῖ δὲ ὁ φίλος μας ὁ λοχίας εἶχε τὴν ἵππομονὴν νὰ μᾶς ἰχνογράφησεν ἕνα τμήμα τῶν λαφύρων αὐτῶν καὶ νὰ μᾶς τὸ στείλῃ, μὲ τὴν ἐντολήν νὰ εὑρεθῆτε τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης αὐτῆς μάχης. Διὰ νὰ τὸ εὑρεθῆτε πρέπει νὰ πάρετε ἀπὸ ἕνα γράμμα ἀπὸ τὰς 9 αὐτὰς λέξεις: Δέματα (σάκκωσι) ἄλευρα, κλιμάμαξα, σίτος, τυρί, κριθή, φασόλια, ζάχαρις ἀραβόσιτος, αἱ ὁποῖαι φανερώουν τὰ ὄνματα τῶν λαφύρων.

Περιμένω μέχρι τῆς 5 8)βρίου. Δῶρα θὰ δώσω τὰ τοῦ προηγούμενου φύλλου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 53ου ΦΥΛΛΟΥ

- 1) Γαστήρ—ἀστήρ
- 2) Ὡ-τά = ὠτα
- 3) Μῆθοι Δειδοί=δοίλυ=δειλοί

ΤΑΙΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΞΕΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΩΣ ΟΙ: Κορίνθου: Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου, Τριπόλεως Πέτρ. Ν. Ταγκαλάκης, Νέα Γενεά, Σπ. Σταυρόπουλος, Πειραιῶς: Ἡλίας Π. Γεωργιλάς, Σπασῶν: Ἀθ. Δροσόπουλος, Σπάρτης: Κ. Π. Βερροϊόπουλος, Γαργαλιάνων: Δαφνοστεφῆς Στρατηλάτης, Ἰωαννίνων: Δικέφαλος Ἀετός, Βυτινῆς: Λουκ. Μεταξάς, Βόλου: Ἐκατόμβη Σαραντάπου, Κηφισοῖς: Ρήγας Φερραῖος, Ἀθηναίων: Ν. Κουτσουβέλης, Π. Ι. Καλαμάκοι, Ὀδυσ. Κοκκώσης, Σιδερά Μερσαρία, Ταυγέτη, Σαραντάπουρος, Δερβεῖνος: Κατίνα Α. Ἀδαμοπούλου, Σπ. Π. Ἀδαμόπουλος, Γκούρας: Μιχ. Σ. Σαρής, Ἀργους: Γ. Π. Ἀλιμίντζας, Βασ. Γ. Πήσας, Οἴας (Θήρας): Γ. Καρβούνης, Μπαμπίνης: Θ. Π. Οικονόμου.

Ἐκ τούτων ἐπέδωσαν διὰ κλήρου οἱ: Ταυγέτη (ἕνα ἄλμπουμ Κάστ-Ποιτά). Γ. Καρβούνης 5 τεύχη Καλλιτέχνου.

ΤΑΙΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΞΕΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΩΣ ΟΙ: Ἀθηναίων: Αἱματομένο Ξίφος, Πειραιῶς: Παν. Μπισλάνης, Δημ. Κυριακόπουλος, Παν. Ζαλαβούτας, Ἰμμ. Καρατζῆς, Πύργου: Ζαφ. Πιπταμυαλόπουλος, Κανόνι τοῦ Κιλκίς, Τριπόλεως: Λύρα τοῦ Ὀρφῆως, Δημ. Σωτηρόπουλος, Γεώργ. Δικαῖος, Βασ. Διαμαντόπουλος, Σπάρτης: Βασ. Παπαδόπουλος, Ἀργους: Εὐχὴ τῆς Μάννας, Παλ. Φαλήρου: Ἀχιλ. Μπαλακῆς, Πιαλίου: Δημ. Μπομπότης.

Ἐκ τούτων ἐπέδωσαν διὰ κλήρου οἱ: Κανόνι τοῦ Κιλκίς (εἰς γεωμὸν ἐκ τῶν Πάγουσ, Βέρον). Β. Διαμαντόπουλος (μὴν τριμήνον Συνδρομῆν).

ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΞΕΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΩΣ ΟΙ: Πειραιῶς: Τάκης Γιαννούσης, Βουλγαροκτόνος, Πύργου: Διάβολος Σουδάτος, Σπάρτης: Χίων Ταυγέτου, Βασ. Παπαδόπουλος, Δεκαπύλων: Διον. Ἀθανασόπουλος, Ἀνδραβίδος: Λεων. Καλιώτης, Γαργαλιάνων: Ἀντιγ. Πολιώτου, Ἀντ. Πολιώτης, Ἀθηναίων: Ὑπερήφανο Ἐλληνόπουλο, Στέφ. Λαμπρινίδης, Βόλου: Γ. Βαρβαρέσσος, Μάνλιχερ 1912, Χανίων: Ματ. Στρατήγη, Νίκος Στρατήγη, Τριπόλεως: Πολ. Α. Σανιδόπουλος, Κερκύρας: Ἀναχωρονησιεῖς Ἐλληνισμός.

Ἐκ τούτων ἐπέδωσαν διὰ κλήρου ἡ: Ἀντιγ. Πολιώτου (ἕνα τεύχος τοῦ Καλλιτέχνου).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μετ' ὀλίγα φύλλα τελειώνει τὸ περιπετειώδες μυθιστόρημά μας «ὁ Κουγκουρντάν», ἀφοῦ κάμει ἕνα ἀκόμη περιεργότατον ταξίδι, τὸ τελευταῖον του. Γνωρίζω πόσον σὰς ἀρέσει ὁ Κουγκουρντάν καὶ πόσον ἀγαπᾶτε ἐλοι σας αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα, ἀλλὰ μὴ λυπηθῆτε διότι τελειώνει. Σὰς εἶσοι μάλω ἕνα ἄλλο Μυθιστόρημα, ποῦ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σὰς ἀποζημιώσῃ μὲ τὸ παραπάνω. Τὸ νέον μας αὐτὸ μυθιστόρημα εἶναι τοῦ περιφήμου Ἀγγλοῦ Στέφανων «ἡ Νῆσος μὲ τὸν Θεσαυρόν».

Καὶ εἰς τὴν Νῆσον μὲ τὸν Θεσαυρόν ὄλο θαλασσινοὶ λαμβάνουν μέρος, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον μέρος διαδραματίζει ἕνα παιδάκι τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Ζίμ.

Ἄλλὰ καὶ τὰ ποιήματα τοῦ ἐμπνευσμένου ποιητοῦ κ. Ἀντωνίου Μαυροκιάκη ψυχιάτρου, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὸ εἶξ ἐκ τῶν περιοδικῶν μας θὰ σὰς χορηγήσωμεν. Ὁ κ. Μαυροκιάκης δὲν εἶναι ἐξ ἐπαγγέλματος ποιητής, ἀλλ' εἰς τῶν διασημοτέρων ψυχιάτρων τῶν Ἀθηναίων ἔγραψεν ὅμως ποιήματα, τὰ ὁποῖα κατέπληξαν διὰ τὴν ἐμπνευσιν, τὴν ἀφῆναι, τὴν ἔνοιαν καὶ ἐπέσυραν τοὺς εἰλικρινεῖς ἐπαινοὺς τῶν λογίων μας.

Κομῆ τοῦ Λουξεμβούργου, θὰ μοῦ στείλῃς τὰς δύο ἀποδείξεις ὅπου ἔχεις (θμηνον καὶ θμηνον), θὰ μοῦ στείλῃς καὶ τὸ ἀντίτιμον μίξ τριμηνίας ἀκόμη καὶ θὰ ἐκδώσω μίαν ἀπόδειξιν ἔτησιον. Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς θὰ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου σου.

Σ. Μαυροκιάκη, εἶτε ἀπὸ τὸ πρακτορεῖον ἀγοράζεις τὸν Παιδ. Ἀστὴρα, εἶτε ἀπὸ ἄλλου, εἶτε εἶσαι συνδρομητής, δὲν πληρώνεις τίποτε διὰ νὰ δημοσιευθοῦν ἔργα σου.

Β. Τερεζή, ἔλαβον τὰς 3 φωτογραφίας τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλες. Μοῦ ἐνέπνευσαν δὲ αἱ φωτογραφίαι σου αὐταὶ τὴν ἰδέαν νὰ προκηρῶξω διαγωνισμὸν.

Ἀπορίπτονται: Νοημοσύνη κινεῖς διότι δὲν ἔχει γούστο. Ὁ Βένεξ καὶ ὁ ὄλος του ἡ μεταφρασίς του ὄραία πολὺ, ἀλλὰ γνωστὸν. Ὁ Δωδεκαετής υἱὸς τοῦ Ναυάρχου εἶναι καλὰ μεταφρασμένο ἔδηλώσαμεν ὅμως ὅτι ἕνα πολεμικὰ ἀνέκδοτα δὲν δημοσιεύομεν. Οἱ δύο τελευταῖοι μας θρίαμβοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ παραδείγματα ἀνδρείας καὶ θελοθυσίας. Περιεργὸς ὑπογραφή ἄνοστο πολὺ. Ἡ ποῦθα Δικατερίνης Β' ἠμποροῦσα νὰ εἶναι καλλίτερο. Στὸν Κωνσταντῖνον μας ποίημα, πολὺ ἄτεχνον. Ἀστανὸς καὶ ἐπαίτης ὡς γνωστὸν. Τῶ τορπιλητῆ Βότση ποίημα τοῦ λείπει ὁ ρυθμὸς.

Ἐγκρίνονται: Οἱ Σαράντα-Λύκοι Αἱματομένου ξίφους, Γενναῖος στρατιώτης Γ. Καρβούνη, Σημαία καὶ πυροβολικὸν Β. Θ. Τερεζή, Ἰδέτε την, ὃ ἦρως ποίημα Κ. Γ. Καρωτάκη, Ὁ γίγας στὴν Πατρίδα του Κ. Γ. Καρωτάκη, Κράμβη καὶ καζάνι Δικεφάλου Ἀετοῦ, Ὁ Ἐξυπνος Σωτήρης Ἡλία Πέρρου.

Ἐγκρίνονται: λόγια παιδιῶν. Αἱματομένου ξίφους, Ἡλ. Δ. Πέρρου.